ทักษะในการอ่านจับใจความ และการเขียนสรุปความของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย โดยใช้วิธีการสอนแบบ KWL–Plus

: พระมหาสุขพล ปุณฺณสุโข (ทองพริ้ม)*

บทคัดย่อ

K-W-L-Plus เป็นกิจกรรมก่อนระหว่างและหลังการอ่านที่ดึงดูดนักเรียนขณะที่พวกเขาสร้างความหมายจากข้อความ แผนภูมิและกราฟิกใช้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนในชั้นเรียนใช้ความรู้พื้นฐานเพื่ออธิบายสิ่งที่พวกเขารู้จักเกี่ยวกับหัวข้อรวมทั้งสร้างคำถามเพื่อมุ่งเน้นการเรียนรู้ ขณะที่นักเรียนเหล่านี้กำลังดูสไลด์โชว์ทางอินเทอร์เน็ตพวกเขาจะคิดถึงคำถามที่พวกเขาสร้างขึ้นและคำถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ หลังจากดูข้อความแล้วผู้เรียนจะสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้เรียนรู้และนำเสนอข้อมูลในระบบจัดงานกราฟิก

Abstract

K-W-L-Plus is a before, during and after reading activity that engages students as they construct meaning from a text. A chart and graphic organizer are used to encourage students in my class to use background knowledge to explain what they know about a topic as well as create questions to focus their learning. As these students are viewing the internet slide show, they will be thinking about the questions they have created as well any additional questions related to this topic. After viewing the text, students will synthesize information they have learned and present the information in a graphic organizer.

คำสำคัญ : KWL-Plus strategy

บทนำ

หลังจากที่พระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ได้มีการปฏิรูปการศึกษาและในมาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ

* อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ISSN 1513-6736 ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2560

เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ซึ่งทำให้ครูทั้งหลายจำเป็นต้องพัฒนาวิธีเรียนและปรับเปลี่ยนวิธีสอนมุ่งสู่การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้ระบุสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยและนโยบายแห่งรัฐเกี่ยวกับการศึกษาไว้หลายมาตราได้แก่ มาตรา 49 และมาตรา 50 ที่ให้คนไทยมีเสรีภาพทางวิชาการทางการศึกษา และมีสิทธิในการเข้ารับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาให้มีความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครูและส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมของชาติ

กล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ได้ระบุให้ผู้รับผิดชอบปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก เศรษฐกิจโลก เมื่อสังคมโลกต้องการนักคิด นักวางแผน ผู้ผลิต ผู้บริโภคที่ต้องรู้จักเลือกรับ เลือกที่จะบริโภคอย่างชาญฉลาด รัฐจึงต้องให้การศึกษาที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว นั่นคือการสร้างเด็กไทย คนไทยให้เป็นคนรู้จักคิด คิดเป็น เลือกที่จะรับหรืองสิ่งที่จะเป็นอย่างมีคุณค่าเท่านั้น ที่สำคัญ ไม่เป็นผู้บริโภคอย่างเดียวต้องรู้จักคิด และคิดเป็นเพื่อเป็นผู้ผลิตที่ดีสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการในการจัดการศึกษาไว้อย่างชัดเจนใน มาตรา 6, 7, 8 และ 24 โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรา 7 ที่ระบุว่าในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังให้มีความภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ของส่วนรวม และของประเทศชาติ มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และใฝ่เรียนด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ส่วนมาตรา 8 จัดการศึกษาโดยยึดหลักการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชนให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา การพัฒนาสาระ และกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และในมาตรา 24 ระบุให้สถานศึกษาฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกัน และแก้ไขปัญหา การที่ต้องเน้นให้คนไทยมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และพัฒนาด้านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และฝึกกระบวนการคิดเพื่อร่วมกันแก้ปัญหา การที่เด็กไทยคนไทยไม่มีกระบวนการคิด ไม่มีกระบวนการเรียนรู้ ไม่ชอบเรียนรู้ ชอบทำตามแบบ ไม่ชอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ไม่ชอบศึกษาเพิ่มเติมหลังจากที่จบและประกอบอาชีพแล้ว

ปัญหาดังกล่าวสามารถแก้ปัญหาได้หากมีการสอนให้คนไทยรู้จักคิด ซึ่งบุคคลที่สำคัญที่จะช่วยแก้ไขปัญหานี้ได้มีหลายฝ่าย อาทิ ครู พ่อแม่ นักสื่อสารมวลชน คนในชุมชน ฯลฯ ครูมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการสอนให้เด็กนักเรียนคิดเป็น พ่อแม่ นักสื่อสารมวลชน ผู้ใหญ่ในชุมชน หรือแม้แต่ผู้บริหารประเทศ ต้องให้ความร่วมมือด้วย

วารสาร
สิรินธรปริทรรศน์
ISSN 1513-6736 ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2560

โดยการผลิตรายการที่ดีมีประโยชน์ ส่งเสริม สนับสนุน ตลอดจนเป็นตัวอย่างของการคิด และต้องแสดงออกอย่างชัดเจนว่าใช้ความคิด วิจารณญาณอย่างรอบคอบในการบริหารเพื่อเป็นตัวอย่างในการคิดให้แก่เยาวชน พร้อมทั้งแก้ปัญหาในเรื่องนี้อย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม

กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านการคิด คือ มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเรียน และรักการค้นคว้า มีความรู้เป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยี ปรับวิถีชีวิต กระบวนการคิด วิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์ มีทักษะและกระบวนการทักษะการคิดต่าง ๆ การสร้างปัญญาและทักษะในการดำรงชีวิต โดยกำหนดให้สถานศึกษาจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการเผชิญกับสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกัน และแก้ไขปัญหาจัดประการณ์ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน อำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เกิดการเรียนรู้และมีความรู้ โดยระบุไว้ชัดเจนว่าสถานศึกษาต้องมีการประสานสัมพันธ์และร่วมมือกันระหว่างบิดา มารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนให้พัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

จากนโยบายชาติดังกล่าวข้างต้น สมควรที่ทุกภาคส่วนร่วมมือกันในการสร้างให้เด็กไทยคนไทยคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยให้โอกาสสถานศึกษาทุกแห่ง บุคคลทุกเหล่าฝ่ายในสังคมร่วมมือกันสรรค์สร้างการศึกษาให้เด็กไทย โดยเฉพาะครูที่มีหน้าที่โดยตรง เพื่อสรรค์ สร้างเด็กไทยให้คิดเป็นเสียที (สมบัติ การจนารักพงศ์, 2545 : 2-4)

และวิธีสอนแบบ K-W-L กระบวนการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านตาราง 3 ช่อง K-W-L (What I already know/ what I want to know/ what I have learned) ที่เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงประสบการณ์ เดิมกับประสบการณ์ใหม่อย่างเป็นรูปธรรมและเป็นระบบ ก็เป็นอีกวิธีสอนหนึ่งที่สนับสนุนแนวทางการปฏิรูปการศึกษาเทคนิคการเรียนรู้แบบ K-W-L พัฒนาขึ้นโดย Dr. Oga I Koroleva ในปี 1986 เพื่อนำมาใช้ในชั้นเรียน ซึ่งจัดว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้อีกแบบหนึ่งที่เสริมสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนเป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนเกิดความคงทนทางการเรียนที่ยาวนานมากกว่าการเรียนการสอนแบบปกติที่มีผู้สอนเป็นผู้นำในชั้นเรียน รวมทั้งเป็นการเสริมสร้างการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ได้ผลดี สามารถใช้ได้ทั้งผู้เรียนรายบุคคลหรือผู้เรียนเป็นกลุ่ม ทั้งกลุ่มเล็ก ๆ และกลุ่มใหญ่

เทคนิคการเรียนรู้แบบ K-W-L ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นรู้ = K (Know) ผู้สอนจะต้องตั้งประเด็นผู้สอนจะตั้งประเด็น (หรือหัวข้อบทเรียน) ให้ผู้เรียนทุกคนทราบ หลังจากนั้นจึงปล่อยให้ผู้เรียนแต่ละคนได้คิด และให้ผู้เรียนแต่ละคน

ISSN 1513-6736 ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2560

(หรือแต่ละกลุ่ม) ได้เขียนสาระต่าง ๆ ที่ผู้เรียนมีความรู้อยู่แล้วเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้สอนตั้งไว้ในกระดาษที่ผู้สอนแจกให้

2. ขั้นต้องการเรียน = W (Want) หลังจากที่ผู้เรียนบันทึกสาระต่าง ๆ ที่ตนเองมีความรู้อยู่แล้วเกี่ยวกับประเด็น (หรือหัวข้อบทเรียน) ที่ผู้สอนตั้งไว้แล้ว ผู้สอนจะให้ผู้เรียนบันทึกถึงความต้องการที่เกี่ยวกับสาระหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจจะบันทึกเป็นหัวข้อ ย่อย ๆ ก็ได้ ถ้าเป็นกิจกรรมกลุ่มสามารถให้กลุ่มช่วยกันคิดว่า ต้องการเรียนรู้สิ่งใดเพิ่มเติม ในหัวข้อที่ผู้สอนกำหนดไว้หลังจากนั้นจะมีการจัดการเรียนรู้ตามปกติ ซึ่งอาจให้ผู้สอนเป็นผู้นำชั้นเรียน หรือปล่อยให้ผู้เรียนศึกษาบทเรียนแต่เพียงลำพังจากสื่อ ต่าง ๆ ที่ผู้สอนจัดไว้ให้ หรืออาจจะให้ผู้เรียนออกไปค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหัวข้อย่อย ๆ ที่ผู้เรียนบันทึกไว้ในกระดาษช่อง W

3. ขั้นเรียนรู้แล้ว = L (Learned) ในขั้นสุดท้ายนี้ จะให้ผู้เรียนบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วจากขั้นตอนที่ผ่านมา ลงในกระดาษช่องทางขวามือที่เหลือ และให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปว่า สิ่งที่ผู้เรียนรู้แล้ว (K) สิ่งที่ผู้เรียนต้องการเรียน (W) และสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้แล้ว (L) มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อย่างไร และสรุปผลความรู้ที่ได้

นอกจากนี้ แนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านโมเดล K-W-L ยังเตรียมความพร้อมและส่งเสริมผู้เรียนในเรื่องการเรียนรู้เป็นรายบุคคล รวมทั้งการส่งเสริมแนวคิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) อีกด้วย โมเดล K-W-L เอื้อประโยชน์หลายอย่างต่อผู้เรียน

การประยุกต์ใช้แนวคิดโมเดล K-W-L โดยหลักการแล้ว การนำแนวคิดโมเดล K-W-L ไปประยุกต์ใช้สามารถทำได้ ดังนี้

1. ระดมสมองผู้เรียนและรวบรวมข้อมูลจากประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับหัวข้อของบทเรียน (“K” หรือ “What I Already Knew” คอลัมน์)

2. กระตุ้นผู้เรียน อภิปรายในสิ่งที่ผู้เรียนอยากจะเรียนรู้เพิ่มเติม (“W” หรือ “What I Want to Know” คอลัมน์)

3. วางแผนกิจกรรมการเรียนรู้ (“W” หรือ “What I Want to Know” คอลัมน์)

- วางเป้าหมาย
- กำหนดแหล่งที่มาของข้อมูล/แหล่งข้อมูล
- วางแผนวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
- ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

4. ประมวลข้อมูล สรุปผลตรวจสอบเนื้อหา (“W” หรือ “What I Want to Know” คอลัมน์)

5. สะท้อนการเรียนรู้ ระบุสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ (“L” หรือ “What I Have Learned” คอลัมน์)

การจัดกิจกรรมผ่านแนวคิดโมเดล K-W-L สามารถจัดภายในระยะเวลาที่หลากหลาย บางครั้งอาจจะจัดเพียง หนึ่งคาบ หนึ่งสัปดาห์ สามสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือน ขึ้นอยู่กับความลึกและปริมาณเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจการจัดเก็บข้อมูลควรให้เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ ชัดเจน ดูแล้วเข้าใจง่าย การเรียนรู้ผ่านแนวคิดโมเดล K-W-L จำเป็นอย่างยิ่งในการปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้จักยอมรับและเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ภายใต้

วารสาร
สิรินธรปริทรรศน์
ISSN 1513-6736 ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2560

บรรยากาศของการเคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน ใน “K” หรือ “What I Already Knew” คอลัมน์ หากข้อมูลจากประสบการณ์เดิมที่ผู้เรียนระดมสมองหรือนำเสนอมามีเนื้อหาไม่ถูกต้อง ครูยังคงต้องเขียนลงในตาราง ทั้งนี้เพื่อจะนำสิ่งเหล่านี้เป็นจุดตั้งต้นในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงใน “W” หรือ “What I Want to Know”

การสอนแบบเน้นกระบวนการคิดด้วยเทคนิค KWL

ทิศนา แขมมณี (2548) กล่าวว่า การสอนแบบเน้นกระบวนการคิดของโมเดล หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านโมเดล KWL แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เป็นแนวคิดที่มีความเชื่อที่ว่า โดยทั่วไปคนเรานั้นเกิดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการปรับสมดุลหรือโครงสร้างทางสมอง หรือกระบวนการ Accommodation กระบวนการดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อคนเรารับประสบการณ์ใหม่ แล้วนำประสบการณ์ใหม่เหล่านั้นไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ หากประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่มีความสัมพันธ์และสามารถเชื่อมโยงกันได้ก็จะเกิดภาวะสมดุลทางสมอง (Equilibrium) ซึ่งก็คือกระบวนการเกิดองค์ความรู้ใหม่นั่นเอง ในทางกลับกันหากประสบการณ์เดิมไม่สอดคล้องหรือสัมพันธ์กับประสบการณ์ใหม่ ภาวะในสมองจะเกิดความไม่สมดุล (Disequilibrium) เมื่อสมองคนเราเกิดความไม่สมดุลดังกล่าว มักจะเกิดพฤติกรรมสงสัย ใคร่รู้ ไม่แน่ใจ ไม่ปักใจเชื่อข้อมูลจากประสบการณ์ใหม่ในทันที ดังนั้นธรรมชาติของคนเราจึงพยายามปรับความไม่สมดุลให้กลับเข้าสู่สภาวะปกติหรือสภาวะสมดุล นั่นก็คือกระบวนการปรับโครงสร้างทางสมองหรือการสร้างองค์ความรู้ขึ้นใหม่นั่นเอง กระบวนการปรับโครงสร้างทางสมองดังกล่าวสามารถทำได้โดยการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม สืบค้นข้อมูลหรือเพื่อให้ได้ความชัดเจนและความกระจ่างมากขึ้น ดังนั้นจะเห็นว่าแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ของไวก็อทสกี้ (Vygotsky) ดูจะให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ขึ้นมา กระบวนการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านตาราง 3 ช่อง K-W-L (What I already know/ what I want to know/ what I have learned) ที่เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่อย่างเป็นรูปธรรมและเป็นระบบ

แนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านโมเดล KWL ได้รับการคิดค้นโดย Professor Dr. Donna Ogle นักการศึกษาชาวอเมริกันเมื่อปี 1986 ภายใต้แนวคิดในการเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งสามระยะ คือ ประสบการณ์ระยะก่อนหน้า (Before) ระยะปัจจุบัน (During) และระยะสิ้นสุด (After) ประมวลไว้ด้วยกันอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรมผ่านตาราง 3 ช่อง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมสู่ประสบการณ์ปัจจุบันได้อย่างเป็นระบบและชัดเจนมากขึ้นจนเกิดเป็นการเรียนรู้ใหม่ขึ้นมา ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านโมเดลตาราง KWL เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นการเชื่อมโยงประสบการณ์

ระหว่างของเดิมและของใหม่อย่างเป็นรูปธรรม และเป็นระบบอีกรูปแบบหนึ่ง

วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ได้เปิดการสอนในระดับปริญญาตรี ได้นำวิธีการสอนแบบ KWL – Plus มาปรับใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นวิชาพื้นฐานที่เรียนรวมกันทุกสาขาวิชา นักศึกษาแต่ละคนมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน และมีที่มาต่างกัน คือ หลายชาติ โดยใช้วิธีการสอนตามงานวิจัยของคุณวิไลวรรณ สวัสดิวงศ์ (2547: 77 - 78) อ้างถึงใน Carr and Ogle (1987) ได้กล่าวถึงการนำเทคนิค KWL Plus มาใช้เป็นกลวิธีในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์โดยผ่านการอ่าน ดังต่อไปนี้

1. เลือกเรื่องหรือบทความที่เหมาะสมกับระดับชั้นและระดับความสามารถในการอ่านตามวัยของผู้เรียน

2. สร้างแผนภูมิภาพ KWL (KWL-chart) บนกระดานและสร้างใบงานสำหรับผู้เรียนดังตาราง

ตะล่อม (Prompting) กระตุ้นผู้เรียนเพื่อให้อธิบายเหตุผลที่ผู้เรียนมีความคิดเช่นนั้น บันทึกสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้ในช่อง K (What do I know?) และแนะนำเกี่ยวกับผู้เรียนการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่คาดว่าจะใช้

3. แนะนำผู้เรียนเกี่ยวกับการตั้งคำถามเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ต้องการจากการอ่าน นำคำถามที่ตั้งไว้ใส่ลงในช่อง W (What do I want to learn?) คำถามเหล่านี้อาจได้มาจากการอภิปรายหรือการระดมความคิด คำถามควรมีหลากหลายเพื่อพัฒนาการคิด การจัดประเภทองค์ประกอบหลักของข้อมูลที่คาดการณ์ไว้จะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีวัตถุประสงค์ในการอ่าน

4. ในขณะอ่านกระตุ้นผู้เรียนให้แสวงหาคำตอบจากคำถามที่ตั้งไว้ แสวงหาข้อมูลใหม่เพิ่มเติมและเพิ่มคำถาม

5. หลังจากอ่านเรื่องหรือบทความ ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายผลการเรียนรู้ที่ได้จากการอ่านและเขียนลงในช่อง L (What did I learn?) บันทึกแนวคิด ความรู้ที่พบว่าน่าสนใจจากการอ่าน สำหรับคำถามบางคำถามที่ยังหาคำตอบที่ได้จากการอ่านครั้งนี้ ครูควรแนะนำแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมแก่ผู้เรียน

K (ผู้เรียนรู้อะไรบ้าง)	W (ผู้เรียนต้องการรู้อะไร)	L (ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไร)
	แผนผังมโนทัศน์	

ตารางแผนภูมิ KWL -Plus

ในการสอนนั้นครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิด ระดมพลังสมอง (Brainstorm) แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อดึงดูดความรู้ทั้งหมดของผู้เรียนเกี่ยวกับหัวข้อที่จะอ่าน โดยครูใช้คำถาม

วารสาร
สิรินธรปริทรรศน์
ISSN 1513-6736 ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2560

6. สร้างแผนภาพความคิด ให้ผู้เรียนจัดประเภทของข้อมูลที่ได้บันทึกไว้ในช่อง L (What did I learn?) และถามคำถามเพื่อให้ผู้เรียนได้บรรยายความคิด สร้างแผนภาพความคิดข้อมูลที่มีความสำคัญที่ได้จากเรื่องที่อ่าน

7. แนะนำผู้เรียนในการสรุป การเลือกข้อมูลและการจัดระบบข้อมูล ครูควรแนะให้ใช้โครงร่างข้อมูลจากแผนภาพความคิด เพื่อช่วยสรุปข้อมูลได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้นและให้ผู้เรียนเขียนรายละเอียดเฉพาะที่เป็นใจความหลักเพื่อขยายหัวข้อในแต่ละประเภท

จากที่กล่าวมาจึงสามารถสรุปบทบาทหน้าที่ของครูและผู้เรียนได้ดังตาราง

ขั้น	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
K	- ครูเลือกเรื่องหรือบทความที่เหมาะสมกับระดับชั้นและระดับความสามารถในการอ่านตามวัยของผู้เรียน กระตุ้นให้แสดงความคิด โดยใช้คำถามตะล่อมเพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเหตุผลและแนะนำผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่คาดว่าจะใช้	- ตอบคำถาม และบันทึกสิ่งที่ผู้เรียนรู้ในช่อง K (What do I know)
W	- แนะนำผู้เรียนเกี่ยวกับการตั้งคำถามเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ต้องการจากการอ่าน - กระตุ้นให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบจากคำถามที่ตั้งไว้ในขณะอ่าน	- อภิปรายและระดมความคิด เขียนคำถามที่ตั้งไว้ลงในช่อง W (What do I want to learn?) - อ่านเรื่องหรือบทความและตอบคำถามที่ตั้งไว้ รวมทั้งเพิ่มเติมคำ ถามในประเด็นที่ต้องการรู้
L	- เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายผลการเรียนรู้ที่ได้จากการอ่าน - แนะนำแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมแก่ในผู้เรียน	- อภิปราย และเขียนบันทึกแนวคิดความรู้ที่พบว่าน่าสนใจจากการอ่านลงในช่อง L (What did I learn) - ค้นคว้าเพิ่มเติมคำถามบางคำถามที่ยังหาคำตอบไม่ได้จากการอ่านครั้งนี้
Plus	- ทบทวนรูปแบบการเขียนแผนผังมโนทัศน์ โดยให้ผู้เรียนช่วยกันเลือกรูปแบบที่เหมาะสมในการสรุปเรื่องที่อ่าน	- สร้างแผนผังมโนทัศน์ โดยเลือกข้อมูลสำคัญที่ได้จากเรื่องที่อ่าน - สรุปข้อมูลโดยใช้โครงร่างข้อมูลจากแผนผังมโนทัศน์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ISSN 1513-6736 ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2560

บทสรุป

จากการทดลองนำวิธีการสอนด้วย KWL Plus เป็นการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการอ่านโดยนำความรู้เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ มาใช้สอนนักศึกษาปีที่ 1 วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษามีความหลากหลายประเทศ เช่น ลาว กัมพูชา เวียดนาม เนปาล บังคลาเทศ แต่ละคนย่อมมีพื้นฐานแตกต่างกันทั้งทางด้านภาษาและวัฒนธรรม ก็ทำให้นักศึกษาได้มีการแสดงออก มีการทำงานเป็นกลุ่ม มีความสามัคคีกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ผู้เรียนสามารถสอบถามเพื่อนในกลุ่มถึงข้อสงสัยหรือสิ่งที่ยังไม่รู้กับเพื่อน ๆ ในกลุ่มได้ อย่างไม่ต้องเกรงกลัวครูผู้สอน และสามารถเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนรู้ได้นักศึกษาได้มีการแสดงออกทางความคิดอย่างเต็มที่รวมทั้งสามารถค้นคว้าหาข้อมูลทางสื่อได้อย่างอิสระ นักศึกษาสามารถคิดได้และมีความกล้าที่จะคิดและกล้าที่จะเขียนกล้าแสดงออก

การจัดการเรียนรู้ด้วย KWL Plus ที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง ได้ฝึกความคิดอย่างอิสระ ส่งเสริมให้สมาชิกในกลุ่มที่ประกอบไปด้วยผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลาง และต่ำได้ช่วยเหลือกัน และเป็นการทบทวนความรู้เดิมของตัวเอง การฝึกฝนซ้ำ ๆ ในแต่ละขั้นตอนช่วยให้มีความมั่นใจในการแสดงพฤติกรรม ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมาย และมีครูผู้สอนจะต้องใช้ระยะเวลายาวนานในการเตรียมตัว เนื่องจากจะต้องทำการทดสอบผู้เรียนก่อนว่ามีความรู้ ความเข้าใจ หรือมีประสบการณ์ในเรื่องที่จะเรียนมากน้อยเพียงใด หากผู้เรียนไม่มีความรู้ความเข้าใจ หรือมีประสบการณ์ในเรื่องที่จะเรียนเลย ครูผู้สอนเองก็จำเป็นทำการสอนให้ผู้เรียนได้เข้าใจเนื้อหาโดยคร่าว ๆ ก่อนการจัดห้องการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบ KWL Plus ที่เน้นกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ในห้องเรียนจะต้องมีผู้เรียนอย่างเพียงพอในการจัดกลุ่มเพื่อร่วมกันจัดการเรียนรู้ รวมทั้งต้องมีสื่ออินเทอร์เน็ตอำนวยความสะดวกให้นักศึกษาได้ค้นคว้าหาข้อมูลได้อย่างเต็มที่และรวดเร็ว กระบวนการเรียนก็จะเป็นไปด้วยความเรียบร้อยไม่น่าเบื่อ และนักศึกษาก็จะมีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

บรรณานุกรม

ทิศนา แขมมณี. (2005). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรพันธุ์ บุ่งนาแซง. (2550). “การเปรียบเทียบผลการเรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น โดยใช้พหุปัญญากับการสืบเสาะแบบ สสวท.ที่มีต่อแนวความคิดเลือกเกี่ยวกับมโนมติฟิสิกส์ : การสะท้อนของแสง การหักเหของแสงและการเห็น และการคิดวิพากษ์ วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลการเรียนวิทยาศาสตร์ต่างกัน”. **วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต**. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เลิศชาย ปานมุข. (ม.ป.ป.). “การสอนแบบ (KWDL)”. <http://www.banprak-nfe.com/webboard> (สืบค้นเมื่อวันที่

วารสาร
สิรินธรปริทรรศน์
ISSN 1513-6736 ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2560

19 ธันวาคม 2566)

วัชรา เล่าเรียนดี. (2547). **เทคนิคการจัดการเรียนรู้สำหรับครูมืออาชีพ**. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัชรี แก้วสาระ. (2555). “ผลของวิธีการสอนแบบ KWL Plus ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการรับรู้ความสามารถในการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนสองภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6”. **วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

วิไลวรรณ สวัสดิวงศ์. (2547). “การพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus”. **วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต**. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สมบัติ การจนารักพงศ์. (2545). **เทคนิคการสอนให้ผู้เรียนเกิดทักษะคิด**. กรุงเทพฯ : ธารอักษร.

Carr, E. & Ogle, D. (1987). “K-W-L plus: A strategy for comprehension and summarization”. **Journal of Reading**, 30, 626-631.

Ogle, D. M. (1986). **K-W-L: A teaching model that develops active reading of expository text**. Reading Teacher, 39, 564-570.